

DE VLUCHT VAN DE ZEEMEEUW

GREET BEUKENKAMP

DE VLUCHT VAN DE ZEEMEEUW

Ander werk van Greet Beukenkamp bij Clavis

*Mijn onvergetelijke ontvoerder
De jongen achter het masker
Voor eeuwig de jouwe*

Greet Beukenkamp
De vlucht van de zeemeeuw
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: pesten, schoolkamp, eenzaamheid, zelfdoding
NUR 285
ISBN 978 90 448 4155 8
D/2021/4124/138
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.greetbeukenkamp.nl

MARJOLEIN	6
BERT	20
SIMONE	35
BIRGIT	48
DENNIS	63
NATASJA	81
MICHIEL	98
RACHIDA	110
PATRICK	125
LINDA	141
CHARLOTTE	155
IVO	174
DAAN	189
INGRID	203
RON	217
JEFFREY	232
CHRIS	243
NOORTJE	257
ARNO	271
ISABEL	283
TOM	293
MARC	304
KOEN	314
NICOLET	323
NAWOORD	333

MARJOLEIN staat aan de reling van de veerboot. Onder haar voeten voelt ze de lichte trilling van de regelmatig brommende motoren diep in de buik van het schip. De kust van Friesland is nog maar vaag aan de horizon te zien. Boven de grijsgroene lijn van de zeedijk steken in onregelmatige karteltjes de daken uit van een paar verspreid staande boerderijen. De ijle vorm van een groepje bomen lijkt net iets te zweven.

Ze voelt zich vreemd gelukkig. Los van de wereld, los van alles. Eindelijk is ze even alleen. Zo meteen zullen Natasja en Ingrid wel weer terugkomen met hun drukke gepraat.

Het is koud hier op het water. Ze trekt de rits van haar jack nog wat omhoog en snuift de zilte, vochtige zeelucht op. Behalve het geluid van de motoren en het gekrijs van een paar meeuwen is het stil op de boot. Het bovendek is verlaten. Een jong stelletje dat een eindje verderop aan de reling staat, trotseert net als zij de koude wind.

Achter zich hoort ze de deur naar het dek opengaan. Daar zul je Natasja en Ingrid hebben. Ze kijkt over haar schouder. Het is Dennis.

‘Is Daan hier?’ vraagt hij.

Marjolein schudt haar hoofd.

Dennis werpt een laatdunkende blik op haar, waarna hij zich omdraait en weer verdwijnt.

De betovering is verbroken. Het kortstondige gevoel van geluk is weg. Desondanks blijft er een gespannen verwachting in haar

buik kriebelen. Ze heeft naar deze week uitgekeken en er tegelijkertijd ook een beetje tegen opgezien. Maar alles ziet er hoopgevend uit. Ondanks de chaos bij school, waar tassen, tentzakken en fietsen door elkaar op het plein hadden gelegen, was er geen onvriendelijk woord gevallen. Bovendien is er mooi weer voorspeld. De sfeer onderweg naar Harlingen was uitgelaten en ook het aan boord gaan verliep vlekkeloos. De fietsen werden met veel vertoon van kracht door Daan en Patrick uit de vrachtwagen getild en doorgegeven aan hun eigenaars. Berts vader had lachend bij zijn vrachtwagen gestaan. ‘Als ik een paar verhuizers nodig heb voor mijn bedrijf, weet ik wel wie ik daarvoor moet vragen,’ zei hij.

Daan grinnikte wat hooghartig en riep dat hij best bij hem wilde komen werken, maar dan wel als directeur.

In een uitgelaten stemming reed iedereen daarna zijn fiets het ruim in, waar een man in een blauwe overall aanwijzingen gaf waar de fietsen moesten worden neergezet. Ze gehoorzaamden allemaal braaf, waardoor hij hen voor een voorbeeldig klasje van een middelbare school had kunnen houden.

De auto van Natasja’s moeder met de tenten, etenswaren en andere spullen was ook in de buik van het schip verdwenen. Ten slotte hadden ze met z’n allen eensgezind aan de reling gestaan. Er werd uitbundig gezwaaid naar de achterblijvende ouders, die de klas naar Harlingen hadden gebracht. Er werd opgewonden gejoeld, toen een vrachtwagen met een knarsend geluid van ijzer op ijzer vastliep tegen de reling van de oprit. Toen de Friesland zich eindelijk losmaakte van de kade, bedachten de jongens een wedstrijdje, wie het beste de steeds groter wordende afstand al spugend kon overbruggen. Bijna ontstond daar ruzie over tussen

Daan en Dennis, maar het plotseling toenemende lawaai van de motoren en het wild kolkende water tussen de wal en het schip leidde hun aandacht af. Toen de veerboot de haven van Harlingen achter zich had gelaten, zwerfde de klas over de veerboot uit.

Marjolein begint zich nu toch echt af te vragen waar Natasja en Ingrid blijven. Even een zak drop kopen, had Ingrid gezegd. Zijn ze haar soms vergeten? Of probeert Ingrid Natasja nu weer met snoep in te palmen? Natasja mag trouwens wel uitkijken met haar figuur. Door dat eeuwige drop vreten wordt ze moddervet. Achter haar rug wordt ze door sommigen al Miss Piggy genoemd. Marjolein besluit nog even te wachten voor ze naar hen op zoek gaat. Kon ze maar even bellen. Belachelijk dat ze hun telefoon moesten inleveren. Alleen 's avonds kunnen ze die terugkrijgen en dan nog alleen om even naar huis te bellen.

Met een frons tussen haar wenkbrauwen staart ze over de Waddenzee. Kleine witte kopjes rollen voort over de grauwe waternvlakte, verdwijnen daarna om ergens anders weer op te duiken. Het is een spel waar ze eindeloos naar kan kijken. Vlak onder haar veroorzaakt het schip een ruisende, wit schuimende massa die een spoor vormt dat zichtbaar is tot aan de horizon, waar de kustlijn nu is verdwenen. Van Terschelling is nog niets te zien.

Plotseling vliegt de deur die naar het bovendek voert weer open en wordt de rust door harde muziek verscheurd. De jongen en het meisje aan de reling kijken geërgerd om. Met overdreven swingende bewegingen komt Daan het dek oplopen, een ouderwetse radio-cd-speler op zijn schouder. In zijn kielzog volgen als drie gehoorzame herdershonden Dennis, Bert en Ron. Zoekend kijken ze om zich heen.

‘Hier is ook niks te beleven,’ schreeuwt Dennis boven het

lawaai uit. Zijn blik glijdt daarbij over Marjolein heen alsof ze niet bestaat.

Ze wendt haar ogen van de jongens af en tuurt schijnbaar onbewogen in de verte, alsof ze zoekt naar een eerste glimp van Terschelling. Tegelijk voelt ze hoe haar hart zwaar en zuigend begint te kloppen. Het maakt haar woedend.

Net wil het groepje weer naar binnen gaan, als de deur opnieuw openzwaait en de lange gestalte van hun leraar Nederlands in de deuropening verschijnt. ‘Daan, zet dat ding uit!’ zegt Paul de Wilde scherp.

Met een gemelijk gezicht drukt Daan een knop in, waardoor de rust op het dek weerkeert. ‘Mogen we nu ook al niet naar muziek luisteren?’ vraagt hij brutaal.

‘Niet op die manier. Je hebt toch wel muziek op je mobiel staan?’

‘Ja, maar die moesten we toch inleveren?’

‘O, ja.’ De Wilde lijkt even in de war. ‘Maar dat betekent niet dat je hier keiharde muziek kunt draaien. Trouwens, wat moet je met dat ding?’

‘We hebben hem nodig voor de bonte avond. Dan moeten we allemaal toch iets opvoeren? Nou, wij doen iets met muziek. We waren van plan om alvast een beetje te oefenen.’ Daan lacht triomfantelijk naar Dennis.

De rechte houding van De Wilde lijkt iets in te zakken. Zijn ogen dwalen over de Waddenzee, alsof hij niet meer geïnteresseerd is. ‘Dat doe je dan maar op de camping,’ zegt hij mat. ‘Ik wil dat ding hier in elk geval niet meer horen. Zet het bij de andere bagage, dan kom je ook niet in de verleiding om het weer aan te zetten.’

‘Ik kijk wel mooi uit. Dan wordt hij meteen gejat!’

Schichtig flitsen de blikken van Ron en Bert van Daan naar De Wilde, maar die reageert niet en loopt langs de jongens op Marjolein af, waardoor hij niet ziet dat Daan achter zijn rug een middelvinger omhoogsteekt. Lachend verdwijnt het viertal weer naar binnen.

Hoofdschuddend komt De Wilde naast haar staan en kijkt haar onderzoekend aan. ‘Ze deden toch niet vervelend tegen je?’

Marjolein voelt dat ze rood wordt. Dat heeft ze altijd als De Wilde iets tegen haar zegt. Vooral als hij haar recht in de ogen kijkt zoals nu. ‘Nee hoor,’ antwoordt ze haastig, ‘en als ze klierig hadden gedaan, dan zou ik die jongens echt wel hebben afgebeekt. Ik ben niet bang voor ze.’

De Wilde glimlacht. Zijn ogen vernauwen zich daarbij altijd tot van die grappige boogjes die ze zo vreselijk aantrekkelijk vindt. Een warm gevoel verspreidt zich door haar onderbuik.

Dan draait hij zich van haar af en leunt met zijn onderarmen op de reling.

Heimelijk bestudeert Marjolein zijn profiel. Zijn neus is licht gekromd met eronder een snor. Blijkbaar heeft hij besloten om zich deze week niet te scheren, want op zijn kaken komt een donkere stoppelbaard door. Het staat hem goed. De Wilde is populair op school, vooral bij de meisjes. Zelf is ze stiekem ook wel een beetje gek op hem en hij misschien ook wel op haar. Waarom blijft hij anders zo naast haar over de reling hangen? Wat haar betreft mogen Natasja en Ingrid nog wel even wegblijven. Alhoewel, ze zou graag de jaloezie in hun ogen willen zien zoals ze hier naast mooie Paultje staat, uitkijkend over het water en de meeuwen volgend in hun vlucht.

Opeens merkt Marjolein dat hij naar haar kijkt, maar omdat hij niets zegt, begint ze zich ongemakkelijk te voelen. ‘Bent u ook zo benieuwd hoe het kampeerterrein in Hoorn eruitziet?’ vraagt ze daarom.

De Wilde knikt afwezig. Zijn gedachten zijn kennelijk ergens anders.

‘Natasja heeft me er al veel over verteld,’ gaat Marjolein snel verder. ‘Haar oom en tante schijnen heel aardige mensen te zijn. Ze hebben een boerderij met koeien en ook een paar paarden. Het kampeerterrein hebben ze erbij als bijverdienste.’ Opeens hoort ze hoe ze ratelt en ze zwijgt abrupt. De Wilde weet die dingen waarschijnlijk allang. Ze voelt hoe ze begint te kleuren en juist op dat moment kijkt hij haar weer aan.

‘Je hebt vreselijk veel zin in deze week, is het niet?’ Hij lacht breed, waarbij zijn witte tanden scherp afsteken tegen het warme rood van zijn lippen en zijn gebruide huid. Hij legt zijn hand losjes op haar schouder. ‘Het wordt een fijne tijd, meisje, let op mijn woorden. Het is misschien geen makkelijk stelletje, die klas van jou. Sommige leerlingen kunnen zelfs knap vervelend zijn, maar met een beetje goede wil maken we er met z’n allen wat moois van!’ Hij duwt zich los van de reling. ‘Ik ga nog even op inspectietocht. Eens kijken of dat stel niet iets aan het uitvreten is.’ Met een knipoog draait hij zich om.

Marjolein ziet hem weggelopen met de soepele, licht zwaaiende gang van een doorgewinterde zeeman. Ze voelt een golf van opluchting en blijdschap door zich heen gaan. Als De Wilde zo optimistisch doet over deze kampweek, waarom zou zij zich dan zorgen maken? Toch heeft ze hem nog niet zo lang geleden tegen de leraar Engels horen zeggen: ‘Hoe ze dit zootje ongeregeld bij

elkaar hebben kunnen harken, is me een raadsel. Er is altijd wat in die klas. Soms lijkt het wel of ze elkaar naar het leven staan.'

Dat is zo, denkt ze. Een echt gezellige klas is het nooit geweest. Vorig jaar ook al niet. Vooral dat stelletje jongens van daarnet zijn echte klieren en toen Dennis er begin dit jaar bij kwam, is het alleen maar erger geworden. Ze heeft gehoord dat hij van zijn vorige school is getrapt. Het zou haar niets verbazen. Een echt rotjoch is het. Het is of Daan en hij samen de dienst uitmaken in de klas. Als je niet doet wat ze zeggen, berg je dan maar! Een zootje ongeregeld. Die woorden zijn de laatste weken in haar hoofd blijven hangen. Neem Patrick. Een eeuwig norske kop. Nooit komt er eens een aardig woord uit die samengeperste mond van hem. En dat haar! Het hangt eeuwig in vette slierten voor zijn ogen, alsof hij het nooit wast. En dan Linda. Marjolein is bang voor haar, maar dat zal ze nooit toegeven. Linda Lellebel wordt ze genoemd. Nou, dat zegt genoeg. En zo kan ze nog wel even doorgaan. Altijd is er geharrewar in de klas, geroddel, geruzie en allerlei treiterijtjes. Zelf heeft ze er niet zo'n last van. Samen met Ingrid en Natasja heeft ze het best gezellig. Maar een echt leuke klas zoals op de basisschool? Nee. En of dit schoolkamp daar verandering in zal brengen? Vorig jaar was het ook niet zo'n succes geweest. Maar deze keer hoopt ze echt dat het anders zal worden. Ze gaan kamperen, in tenten, op Terschelling, bij een echte boerderij. Hoe gaaf kan dat zijn!

Het was een idee van Natasja's moeder. Ze had een zus die getrouwd was met een Terschellingse boer. Ze hadden op het eiland een kleine camping, heel rustig gelegen tegen de duinrand en in het vroege voorjaar nog bijna leeg. 'Kamperen bevordert de saamhorigheid en de goede sfeer,' had Natasja's moeder gezegd. Ze sprak met gedecideerde rukjes van haar hoofd en met

een stem die geen tegenspraak duldde. Ze zou het opnemen met de klassenmentor en de hele zaak wel even regelen.

En ze had het voor elkaar gekregen. Binnen enkele weken was alles in kannen en kruiken. Het leek er zelfs op dat ze nog gelijk kreeg ook. Het vooruitzicht van een kampweek op het Waddeneiland had zowaar een positieve uitwerking op de klas. Iedereen was vreselijk enthousiast. Zelfs de klieren hielden zich in en hielpen met de organisatie. Er werd vervoer geregeld van fietsen en tenten, er werden lijsten opgesteld van wat er allemaal meegenomen moest worden. Alleen ontstond er weer even onenigheid toen het op de verdeling van de slaappleaatsen in de tenten aankwam. Maar hoe dichters de dag van vertrek naderde, hoe meer iedereen ernaar uitkeek.

En nu staat ze hier op de boot. Aan de horizon tekent zich een vage lijn af met dunne torenspitsjes. Is dat Terschelling of een van de andere eilanden? De zon begint door de nevels heen te breken en plotseling krijgt de zee een andere glans. De grauwe kleur maakt plaats voor een diep donkergroen met lichtende witte schuimkopjes.

Plotseling hoort Marjolein Natasja's stem achter zich: 'Jij vroeg je zeker af waar we bleven, hè? Maar je kunt aan boord nog niks kopen. Alles is nog dicht, maar ik herinnerde me dat mijn moeder drop in mijn fietstas had gestopt, zodat we helemaal naar beneden moesten naar het ruim, maar daar was een man die zei dat we er niet in mochten, maar we zijn toch stiekem gegaan en toen waren we nog de weg kwijt ook. Gelukkig hebben we het toch gevonden. Kijk!' Triomfantelijk zwaait ze een zakje met katjesdrop vlak voor Marjoleins ogen heen en weer.

'Lekker,' reageert Marjolein met een glimlach.

Natasja hijgt nog na van het snelle praten. Zoals gewoonlijk gunt ze zichzelf geen tijd om tussen de zinnen adem te halen.

Marjolein ziet dat Rachida met de andere twee is meegekomen. Ze staat een beetje achteraf en kijkt vanonder haar donkere wimpers afwachtend van de een naar de ander, alsof ze peilt of ze welkom is of niet. Het irriteert Marjolein. Rachida is best aardig, maar altijd een beetje op een afstand. Je weet nooit precies wat je aan haar hebt.

Ze zou eerst niet meegaan op schoolkamp. Het mocht niet van haar vader, vooral niet toen hij had gehoord dat ze in tenten zouden slapen. Maar Natasja's moeder was er met haar gebruikelijke voortvarendheid op afgestapt. Ze had een gesprek gehad met Rachida's ouders. Pas toen ze beloofd had om zelf mee te gaan met het kamp en daarbij speciaal een oogje zou houden op hun dochter, had Rachida's vader toestemming gegeven.

Omdat Natasja's moeder ook dit voor elkaar heeft gekregen, heeft ze blijkbaar nog meer het gevoel dat ze alles en iedereen naar haar hand kan zetten. Het zit Marjolein dan ook behoorlijk dwars dat Natasja's moeder zomaar even beslist heeft dat Rachida bij Natasja in de tent slaapt, terwijl zij de tent met Natasja zou delen. Natasja is nota bene haar beste vriendin. Nu moet zij bij Ingrid in de tent. Waar bemoeit dat mens zich mee? Het is alsof zij de leiding heeft over alles en iedereen, alsof ...

'Zeg, moet je er nou een of niet?' Natasja duwt het geopende zakje met drop zowat in haar gezicht.

Marjolein schrikt ervan. Haastig neemt ze een dropje en steekt het in haar mond.

'Waar was jij met je gedachten?' Natasja kijkt haar onderzoekend aan.

Marjolein draait zich om naar de reling en kijkt naar het eiland dat nu duidelijk dichterbij komt. 'O, ik stond na te denken over het gesprek dat ik net had met Paul de Wilde.' Ze kijkt even vluchtig over haar schouder naar het effect van haar woorden. 'We hebben al die tijd dat jullie er niet waren staan praten.'

'Met mooie Paultje?' vraagt Natasja met opgetrokken wenkbrauwen.

'Ja, en al die tijd stonden we vlak tegen elkaar aan.'

'Je liegt het!' Natasja kijkt haar ongelovig aan.

'Ja echt, vraag het maar aan die twee daar.' Ze knikt met haar hoofd naar het stelletje verderop aan de reling.

'Waarover hebben jullie dan staan praten?' vraagt Ingrid.

'O, over van alles en nog wat,' antwoordt ze vaag. Ze leunt met haar rug tegen de reling en staart dromerig voor zich uit. Vanuit haar ooghoeken ziet ze dat ze alle drie zowat ploffen van nieuwsgierigheid. Opeens barst ze in lachen uit. 'Waar zouden we over gepraat hebben? Gewoon over het schoolkamp en over het weer enne ... over niks bijzonders, hoor. Wat denken jullie wel!'

Drie paar ogen staren haar een beetje schaapachtig aan. Dan beginnen ze ook te lachen. Even later hangen ze eensgezind naast elkaar over de reling en kijken naar het dichterbij komende Terschelling, kauwen drop en spugen in de golven. Er wordt nauwelijks gepraat.

Vanuit een zwerm meeuwen die het schip de hele reis al begeleid heeft, ziet Marjolein opeens dat er eentje steeds dichterbij komt. Met een felgeel oog kijkt hij naar haar.

'Hij heeft een oogje op je, Marjolein,' grapt Natasja.

'Duh, hij wil gewoon een dropje!' antwoordt ze.

'Ik geef hem er wel een.' Natasja pakt een dropje uit de zak

en met een welgemikte worp gooit ze het vlak voor de snavel van de meeuw langs. Met een minimale beweging van zijn vleugels duikt de vogel opzij en pakt het uit de lucht. Hij laat het dropje tussen de scherpe randen van zijn snavel heen en weer gaan, dan laat hij het vallen.

‘Stom beest!’ roept Natasja. ‘Jij weet niet wat lekker is!’

‘Ik heb nog een paar boterhammen in mijn tas zitten,’ zegt Rachida. ‘Zouden ze die lusten?’

‘Ja, geef maar hier,’ zegt Natasja.

De wat bazige klank in haar stem ergert Marjolein. Zo is ze precies haar moeder, gaat het door haar heen.

Rachida haalt een papieren zakje uit haar tas waar een stapeltje platgedrukte boterhammen uit komt. Het ziet er niet erg fris meer uit. Natasja steekt haar hand al uit om ze van haar aan te nemen, maar Rachida wendt zich van haar af en geeft ieder een halve boterham.

Marjolein gooit een stukje naar de meeuw die nog steeds naast het schip mee zweeft. Als uit het niets verschijnen er opeens tientallen andere vogels. Stukjes brood vliegen door de lucht. De meeuwen krijsen, duiken en pikken naar elkaar. Om elke broodkruimel wordt gevochten.

Als het brood op is, verliezen de anderen hun belangstelling, maar Marjolein geeft het nog niet op. Ze heeft nog een korstje brood bewaard, want ze wil proberen of een van de meeuwen het uit haar hand durft te pakken. Ze houdt de korst tussen duim en wijsvinger en strekt haar arm uit. Meteen komen er een paar meeuwen dichterbij, alleen niet dichtbij genoeg. Maar ze heeft geduld.

Een van de meeuwen wordt steeds brutaler. Hij zweeft op

nauwelijks twee meter naast de reling. Marjolein heeft het gevoel dat ze hem zo zou kunnen aanraken, maar hij houdt afstand. Na een poosje merkt ze dat hij dichterbij komt als ze niet naar hem kijkt. Daarom richt ze haar blik op het eiland waarvan de contouren steeds duidelijker worden. Daarna laat ze haar ogen over het wateroppervlak dwalen waar de zon een spel met de golven speelt. Zouden ze deze week ook nog zeehonden te zien krijgen?

‘Au!’ Geschrokken trekt Marjolein haar hand terug en ziet de meeuw met de broodkorst in zijn snavel wegvliegen. Terwijl hij het stuk naar binnen probeert te werken, proberen zijn soortgenoten het hem afhandig te maken, maar hij ontwijkt ze telkens behendig. Opeens laat hij zich naar beneden vallen. Met de korst in zijn snavel duikt hij onder water. Als hij weer bovenkomt, is het brood weg. Zelfvoldaan maakt de meeuw nog een paar slikbewegingen en schudt de druppels van zijn kop. Dan pas voelt Marjolein de pijn. Er loopt een dun straaltje bloed langs haar wijsvinger. Net wil ze het aan de anderen laten zien als de deur naar het dek openzweept en er een lawaaierig stel jongens naar buiten dromt.

‘We zijn er bijna, we zijn er bijna ...’ begint Dennis te zingen, maar niemand valt hem bij, zodat hij vanzelf ophoudt.

Allemaal verdringen ze zich bij de reling en het wordt merkwaardig stil.

Weer gaat de deur open en Paul de Wilde komt samen met Edo Haneman en de twee moeders naar buiten. De Wilde houdt galant de deur voor Nicolets moeder open en neemt met een zwierig gebaar een denkbeeldige hoed af.

Marjolein kijkt naar Nicolet, maar die ziet het niet. Ze heeft al haar aandacht bij het binnenvaren van de haven. Ze varen nu

langs een korte pier met aan het eind een soort vuurtorentje waar een groepje mensen uitbundig op staat te zwaaien. Hoewel niemand hen kent, wordt er enthousiast teruggezwaaid.

‘We komen eraan, hoor!’ gilt Arno. ‘Zet de soep maar alvast op!’

Iedereen schiet in de lach. Er wordt nu van alles geschreeuwd, maar de wind verwaait hun woorden. Een schip dat op weg naar zee tussen de pier en het veer door vaart, maakt een einde aan het geroep.

Opnieuw wordt er uitgelaten gezwaaid, nu naar de bemanning van het schip. Een matroos steekt even een hand op en gaat dan verder met waar hij mee bezig is. De boeggolf van het schip doet de ferry schommelen. Het brengt wat gelach en gegil teweeg.

Marjolein voelt een vage misselijkheid opkomen waar ze de hele overtocht nog geen last van heeft gehad. Gelukkig is de aanlegsteiger al in zicht. De motoren maken nu veel minder lawaai. De hoge boeggolf is nog maar een schuimende streep water en de meeuwen zijn verdwenen. Weer klapt de deur naar het dek open en de rest van de klas komt naar buiten. Knipperend tegen het zonlicht staan ze aarzelend in het rond te kijken om zich vervolgens een beetje onvast op hun benen te verspreiden. Na een met ronkende motor uitgevoerde draaimanoeuvre nadert de veerboot langzaam de wal.

Op dat moment komen ook de andere passagiers tot leven. Luidruchtige stemmen klinken over het dek. Bij de deur ontstaat gedrang, alsof iedereen als eerste van het schip af wil zijn.

Over de hoofden heen klinkt de stem van Linda: ‘Hé Daan, heb je die knul daar gezien? Die zit op jouw nieuwe mountainbike!’

Marjolein wendt haar hoofd naar de wal en ziet een jongen op een rode fiets, die met één voet op de trapper en met de andere op een bolder omhoogkijkt naar het schip.

‘Mocht ie willen,’ schreeuwt Daan terug. ‘Alleen de kleur is hetzelfde, maar het merk klopt niet. Dat is een goedkoop karretje uit Taiwan. Die van mij ...’ Zijn stem gaat verloren in knarsende en schurende geluiden, als het schip tegen de kadebalken schavielt. Marjolein ziet dat de jongen heeft gehoord wat Daan zei. Plaatsvervangende schaamte maakt dat ze zich omdraait en wegloopt van de groep.